

THE YEARS AT MIT - *A Personal Account*

• VŨ VIỆT HÙNG

Lời Ban Phụ Trách: Anh Vũ Việt Hùng là một thân hữu của LTAHCC. Anh hiện là giáo sư về ngành Mechanical Engineering ở Đại Học Cal State Long Beach. Thế theo lời yêu cầu của BPT, anh đã đồng ý viết bài này để chia sẻ những kinh nghiệm cá nhân trong lúc còn đi học ở MIT. Vì nghĩ rằng tiếng Việt của anh không được suông sẻ, anh xin được viết bằng tiếng Anh. BPT đã nhờ anh Nguyễn Hải Bằng phỏng dịch bài này để bổ túc thêm.

x

People travel different paths in life, and mine is higher education – a direction that throughout my years of high school and college I was both intrigued and fascinated with. It was in my last year at the University of Washington that an engineering professor told me, “You are a bright young man, you should go far.” He probably had no idea the lasting impact that his comment had on me or the inspiration it would give me to further pursue my educational goal.

The thought that I should write a memoir about my earlier years as a student has been with me for some time. In recounting those rugged yet most fulfilling moments, I realize there exists a risk of facing criticism of self-glorifying, but I will try to recapture my truest feelings and fondest memories in this writing.

Near the end of my undergraduate years, entrusted with tremendous confidence, I began the application process for graduate schools at the Massachusetts Institute of Technology (MIT) and the University of California, Berkeley. I believed that being a disciplined and studious student was the road to success in academics. Thus, graduating with honors and a high grade point average rewarded me with the acceptance into both highly revered universities, which paid off for the long hours of hard work and sacrifices. Of course, this led to the difficult decision of choosing between the two. To determine which was better for me, I sought advice from people I knew, whom I thought might have more experience in this field. After considering the pros and cons carefully, I concluded that MIT would be the better choice.

Setting off for Massachusetts with one suitcase in hand filled with personal belongings, I was ready to accept the challenge ahead, and I arrived at MIT in Cambridge in late August 1980. MIT's tuition was the most expensive, at that time, among all universities in the United States. It was a great cost I would have to endure. But after landing a teaching assistantship, the burden was lifted off my shoulders. It paid for my tuition, room and board, and other living expenses. During my assistantship in the Department of Mechanical Engineering, I had the opportunity to meet and learn about many fascinating people. One of the interesting persons I met there was a Miss Hawaii, an undergraduate student in the department. If you are like most people including me, you might be wondering what a beauty like her doing in a mostly male-dominated mechanical engineering at MIT, right? Well, she was a perfect example of that old saying of having born privileged with “both beauty and brains.”

In retrospect, I could see the teaching assistantship had been the seed that soon grew into a teaching ambition. While serving as a teaching assistant, I discovered my passion for helping students with their work. I derived the same enjoyment from working as a tutor in my undergraduate years, even without pay. This tiny seed has now grown into a tree – a career – which I enjoy immensely. Although I have often heard people saying that they *love* teaching, that was probably an exaggerated statement. As for myself, I have realized the universally accepted truth that teaching is actually the best way to learn.

The burden of tuition and living expenses in my second year was also relieved when I earned a research assistantship. My research involved a highly sensitive and controversial issue (at that time): nuclear power plants. Unlike a teaching assistantship, a research assistantship contributed directly to the student's dissertation, which is required for graduation. At MIT, a dissertation is obligatory at all three degree levels: bachelor, master, and doctorate. The quality and quantity of work are, of course, different at the three levels.

It seemed that male students of MIT were treated favorably in social settings, especially in the state

Trường Đại Học MIT nhìn từ trên xuống.

of Massachusetts. Margaret Mead, one of the most famous anthropologists of the 20th century, explains this social influence: "Men have sought public achievement and recognition. In women's eyes, public achievement makes a man more attractive as a marriage partner." Although not all MIT students were equally bright, most were high achievers. One of my office mates started his Ph.D. program at the tender age of 19, and another completed his Ph.D. degree in one year.

Contrary to the perceived image that MIT students spent most of their waking hours studying, with their noses buried in textbooks, some actually enjoyed having a good time. The institute encouraged students to experience a well-balanced campus life by providing the student associations with large funds to organize and coordinate various social functions. It might have been an attempt to defy the negative stereotype that long bestowed on the students.

The population of MIT students was about eight thousands then, with approximately half as gradu-

ate students. Of these, about twenty to thirty were Vietnamese. Most graduate students lived at Ashdown House – the only school housing for graduate students. Because space was at a premium in Cambridge, most students in Ashdown had to share their rooms.

The basement of the Ashdown House was the common place for social gatherings. Volunteering as the house's reservation officer, I earned the privilege of having my own room as well as having full access to the basement. One of my fondest college memories was coordinating parties for the Vietnamese students at MIT and other neighboring universities, such as Harvard University, Boston University, Northeastern University, and the University of Massachusetts. These gatherings offered almost everything from traditional ballroom dancing to live performances by Vietnamese singers and musicians.

In order to succeed at my goal of doing well in academic and social life, I have developed a method that proved effective over time. To enjoy fun moments to the fullest, I study both *before* and *after* the social gatherings. And I met my college sweetheart at one of these functions – a dance party at the University of Massachusetts in Amherst. She later transferred to Harvard University to pursue her graduate studies. This not only brought us closer together, but the MIT-Harvard connection also became better. Reflecting back, I now see that those instances were probably the happiest times of my life.

MIT and Harvard are no more than a mile and a half apart, both located on Massachusetts Avenue. Cambridge and Boston are separated by a small, narrow river called the Charles River. This river can offer some relaxing moments, but only for those that are not careless. To take a break from my studies, I often borrowed a sailboat from the Yacht Club of MIT to sail along the river bank. Even after 17 years, I can still vividly recall one memorable incident. While my classmate, a veteran in sailing, was giving me my first sailing lesson, both he and I made a grave mistake by gazing at beautiful women who were sun bathing along the river bank. As we were distracted by the view, a strong gust of wind whirled across, and we were not prepared to react in time. Needless to say, we were rather embarrassed when the boat capsized, with us floating in the middle of the river. We were fortunate we did not swallow any of the river's water, because I had been told that the river was so heavily polluted that we would have suffered serious infections. Nonetheless, it was an invaluable and unforgettable lesson for us both.

MIT and Harvard have been considered the best

in the country, in engineering and law, respectively, and in others as well. The Sloan School of MIT has been ranked at the top in Business and Management, although this fact may not be well known to many people. On the other hand, Harvard University has topped the charts in areas such as Medicine and Dentistry. But there was a joke among the students of the two universities, "MIT people don't know how to *read* and Harvard people don't know how to *count*." This showed a contrast of the stereotyping directed at these students.

With its prestigious reputation and culturally rich location, MIT has provided me with an enriching life experience, both academically and socially. I remember my years there, during the early 1980s, with deep appreciation, since having a solid education is a crucial step in achieving success. In reminiscing and sharing these cherished moments of my life with you, I can also keep them alive in me as well. ♦

Tự Thuật Về Những Năm Học Ở MIT

• NGUYỄN HẢI BẰNG phỏng dịch

Mỗi người trải qua một đoạn đường đời khác nhau - đoạn đường của tôi là đại học. Hướng đi này đã gọi sự chú ý và lôi cuốn tôi trong suốt thời gian tôi còn học trung học và đại học. Trong niên học cuối ở trường đại học Washington ở Seattle, một vị giáo sư ngành Kỹ Sư đã nói với tôi "Anh là một người trẻ thông minh, lanh lợi, anh sẽ còn tiến xa." Ông ta đâu có ngờ rằng câu nói này đã có một tác dụng rất lâu dài đối với tôi, tạo cho tôi sự hứng khởi để theo đuổi mục tiêu giáo dục. Tôi đã từng có ý nghĩ là nên viết một cuốn sách hồi ký nói về kinh nghiệm cá nhân khi còn là một sinh viên. Kể lại những quãng thời gian cam go nhưng đầy thoả mãn này, tôi hiểu mình có thể bị chỉ trích là "mèo khen mèo dài đuôi", tuy nhiên tôi sẽ cố gắng ghi lại những cảm giác trung thực nhất cùng những kỷ niệm yêu thích nhất trong bài này.

Gần hết năm cuối ở đại học, với tràn đầy tự tin, tôi khởi sự nộp đơn xin vào học cao học ở viện đại học Kỹ Thuật Massachusetts (MIT) và đại học California ở Berkeley. Tôi tin rằng nếu tôi chịu khó học và có kỷ luật, tôi sẽ thành công trên con đường học vấn. Nhờ vậy, trải qua biết bao nhiêu là giờ học miệt mài và hy sinh, tôi đã ra trường với hạng danh dự và điểm trung bình cao. Tôi được đền bù bằng việc được nhận vào

cả 2 viện đại học rất được trọng vọng này. Dĩ nhiên là sự việc này đưa tôi đến chỗ phải quyết định chọn một trong hai trường - một quyết định rất khó khăn. Để định được là trường nào tốt hơn, tôi đã đi tìm lời khuyên của những người quen, những người tôi nghĩ là có nhiều kinh nghiệm về ngành này. Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng những lợi hại, tôi quyết định chọn MIT.

Khởi hành đi Massachusetts với một va li đầy hành lý trên tay, tôi sẵn sàng chấp nhận mọi thử thách trước mặt, và đặt chân đến MIT ở Cambridge vào cuối tháng 8 năm 1980. Lúc đó tiền học ở MIT mắc nhất trong số tất cả các đại học ở Mỹ. Đây là một chi phí rất lớn mà tôi sẽ phải chịu. Nhưng sau khi xin được một chức phụ giảng, gánh nặng này đã được trút bỏ khỏi đôi vai tôi. Nhờ có chức này, tôi có đủ tiền để trả tiền học, tiền ăn ở, cùng các chi phí khác. Trong thời gian làm phụ giảng cho Ban Kỹ Thuật Cơ Khí, tôi có cơ hội gặp gỡ và học hỏi về nhiều người rất hấp dẫn. Một trong những người đáng chú ý mà tôi đã gặp là một cô Hoa Hậu Hawaii, đang theo học ngành Kỹ Sư Cơ Khí. Nếu các bạn giống như đa số mọi người trong đó có tôi, có thể băn khoăn tại sao một người đẹp như vậy lại đi học ngành Kỹ Sư Cơ Khí ở MIT, một ngành đa số thống trị bởi đàn ông, làm gì? Quả thật, cô ta là một thí dụ hoàn hảo của câu thành ngữ xưa

nói về những người được may mắn sinh ra với “cả sắc đẹp và bộ óc”

Nghĩ lại, tôi thấy chức phụ giảng là một hạt giống nảy nở rất nhanh thành một sự ham muốn dạy học. Trong khi làm phụ giảng, tôi khám phá ra là tôi rất say mê trong việc giúp đỡ sinh viên trong việc học của họ. Tôi cũng rút tỉa được cùng một sự hứng thú khi dạy kèm trong lúc còn học đại học, dù không được trả tiền. Hạt giống nhỏ bé lúc đầu giờ đây đã trở thành một cây lớn - một nghề nghiệp - mà tôi vui thích vô biên. Và mặc dù thiên hạ thường nói là họ yêu nghề dạy học, tôi nghĩ có thể họ nói hơi quá. Riêng tôi, tôi thấu hiểu một sự thật được mọi người công nhận là muốn học không gì bằng dạy học.

Gánh nặng về tiền học và các chi phí sinh hoạt trong năm thứ hai cũng được giảm bớt khi tôi xin được một chức phụ tá về nghiên cứu. Việc nghiên cứu của tôi liên hệ đến những nhà máy điện nguyên tử, lúc đó là một vấn đề rất nhạy cảm và đang được tranh luận sôi nổi. Không giống như chức phụ giảng, việc phụ tá nghiên cứu đóng góp trực tiếp vào việc trình luận án, đây là điều kiện để ra trường. Ở MIT, cả 3 cấp Cử Nhân, Cao Học và Tiến Sĩ đều phải trình luận án. Dĩ nhiên là phẩm và lượng đều khác biệt ở mỗi trình độ.

Các nam sinh viên ở MIT có vẻ như được trọng đãi trong các môi trường xã hội, nhất là ở tiểu bang Massachusetts. Bà Margaret Mead, một trong những nhà nhân chủng học nổi tiếng nhất của thế kỷ 20, giải thích về ảnh hưởng xã hội này như sau: “Đàn ông luôn luôn tìm kiếm những thành quả trước công chúng và sự nhìn nhận của công chúng, Dưới mắt của người đàn bà, sự thành công trước công chúng khiến cho một người đàn ông trở nên một người bạn đời hấp dẫn hơn.”

Mặc dầu không phải tất cả sinh viên ở MIT đều thông minh như nhau, nhưng đa số đều đạt được những thành quả cao. Một trong những bạn cùng sở với tôi khởi sự chương trình học lấy bằng Tiến Sĩ khi anh ta mới vồn vẹn có 19 tuổi. Một người khác hoàn tất luận án Tiến Sĩ chỉ trong có 1 năm.

Trái với cái nhìn của mọi người cho rằng các sinh viên ở MIT chỉ biết chúi mũi vào sách vở, học đêm học ngày, một số sinh viên rất mê ăn chơi. Nhà trường khuyến khích các sinh viên có một lối sống cân bằng trong trường bằng cách cho những hội sinh viên rất nhiều tiền để họ tổ chức và điều hợp nhiều hoạt động xã hội khác nhau. Có thể đây là một nỗ lực

để chống đối quan niệm sai lầm đã được gán cho các sinh viên từ lâu của người ngoài.

Tổng số sinh viên ở MIT lúc đó có khoảng 8000 người với khoảng một nửa là sinh viên cao học. Trong số đó có khoảng 20 hay 30 người là sinh viên Việt Nam. Đa số các sinh viên cao học sống ở Ashdown House, chỗ ở trong trường độc nhất cho họ. Vì chỗ ở rất khó kiếm ở Cambridge, đa số sinh viên ở Ashdown phải ở chung phòng với nhau.

Tầng hầm của Ashdown House thường được dùng cho những buổi họp mặt. Vì tôi tình nguyện làm người lo việc đặt chỗ trước cho ngôi nhà này nên tôi được ưu tiên có một phòng riêng cho mình cũng như có toàn quyền ra vào tầng hầm bất cứ lúc nào. Một trong những kỷ niệm yêu thích nhất của tôi khi còn học đại học là việc điều hợp những buổi liên hoan cho sinh viên Việt Nam ở MIT và các trường đại học lân cận khác như Harvard, Boston, Northeastern, và Massachusetts. Những buổi liên hoan này hầu như có đủ thứ từ những màn nhảy đầm cho tới trình diễn nhạc sống với các ca nhạc sĩ Việt Nam. Để đạt tới mục đích là thành công trong việc học cũng như giao thiệp bên ngoài, tôi đã nghĩ ra một phương pháp được chứng minh là rất hữu hiệu. Để hưởng thụ tối đa những giây phút vui vẻ, tôi lo học cả trước lẫn sau những buổi họp mặt. Và tôi gặp được người yêu cũng trong một buổi họp mặt như vậy - một đêm nhảy đầm tại đại học Massachusetts ở Amherst. Sau đó nàng chuyển trường để học tiếp cao học ở Harvard. Chuyện này không những đem chúng tôi lại gần nhau hơn mà lại còn làm cho mối liên lạc giữa MIT và Harvard trở nên khăng khít hơn. Hồi tưởng lại, tôi nhận thấy đây là những khoảng thời gian có lẽ hạnh phúc nhất trong đời tôi.

Cả MIT lẫn Harvard đều nằm trên đường Massachusetts, cách nhau không tới 1.5 miles. Hai thành phố Cambridge và Boston bị ngăn cách bởi một con sông nhỏ và hẹp gọi là sông Charles. Con sông này có thể đem lại những giây phút thoải mái nếu mọi người dừng cầu thả. Để tạm nghỉ giải lao sau khi học bài, tôi thường mượn một chiếc thuyền buồm từ hội thuyền buồm của MIT để đi dọc theo dòng sông này. Mặc dầu sau 17 năm, tôi vẫn còn nhớ rõ ràng một chuyện đáng nhớ đã xảy ra. Khi anh bạn học của tôi, một người đã chèo thuyền buồm từ lâu, dạy tôi bài học đầu tiên về cách lái thuyền buồm, chúng tôi phạm phải một lỗi lầm trầm trọng là cùng chăm chú ngắm nhìn những người đàn bà đẹp đang nằm tắm nắng dọc theo bờ sông. Trong khi bị lãng trí vì hình ảnh này, một cơn gió tạt qua và thổi thật mạnh làm cho chúng tôi không phản ứng kịp. Khởi cần phải nói,